

Love vedrørende Arbejdsstridigheder, en Lov om en Forligsmand og en Lov om en fast Voldgiftsret. Lovforslagene var udarbejdede af Fællesudvalget af 1908, der blev nedsat som Led i det Arbejdsforlig, der blev stiftet i August Maaned 1908. Med Hensyn til Loven om en Forligsmand — en Lov, der ikke foreligger til Revision nu — har jeg for øvrigt tænkt, om det ikke kunde være rigtigt ved Lejlighed at gøre den til Genstand for nye Overvejelser. Der blev forleden Dag udsendt officiel Meddelelse om, at Forligsmanden var kørt træt. Det var der ikke noget underligt i, alle ved, at en stor Skyggeside ved hele denne Virksomhed er, at Møderne trækker alt for længe ud, tidt til langt ud paa Morgenstunden, det er derfor en ganske overordentlig opslidende Virksomhed. Saa skulde Stedfortræderen træde til. Nu er det et Spørgsmaal, om det ikke var værd at overveje en Ordning, hvorved der indførtes en hel Institution, saa at man havde flere brugbare Kræfter, der kunde træde til og af uden for megen Højtidelighed, efter som det til enhver Tid passede Institutionen bedst, og maaske uddanne sig et Speciale, om jeg end maa indrømme, at det for dem, som har med denne Virksomhed at gøre, gælder om, at de følger med ogsaa vedrørende Helheden, da der er visse Hovedspørgsmaal, som kommer igen, og med Hensyn til hvilke man maa iagttage, at de for det ene Fags Vedkommende bliver løst paa en Maade svarende til den, paa hvilken de er løste for de andre Fags Vedkommende.

Med Hensyn til den faste Voldgiftsret blev det i sin Tid i Loven bestemt, at Indenrigsministeren 5 Aar efter Lovens Ikrafttræden skulde nedsætte et nyt Fællesudvalg, som skulde være sammensat efter lignende Principper som det oprindelige Fællesudvalg i 1908; dette Fællesudvalg skulde gennemse Loven og komme med Forslag til Ændringer, hvis det i Mellemtiden havde vist sig, at saadanne var praktiske. Det her foreliggende Lovforslag er altsaa Frugten af dette nye Fællesudvalgs Arbejde, og det har glædeligvis vist sig, at det er gaaet ligesom i 1908—10, at man har kunnet tale sig til Rette om Sagen, selv om der paa adskillige Omraader har været noget divergerende Anskuelse. Resultatet af hele det Arbejde, Fællesudvalget har udfoldet, er blevet, at der ikke foreslaas væsentlige Ændringer. Den faste Voldgiftsret maa sikkert ogsaa siges i det store og hele at have virket saa godt, at der for Fællesudvalget har

været al god Grund til nu at indtage denne Stilling.

Jeg skal ikke fordybe mig i Enkelthederne, af hvilke der dog er flere, som der kunde være Grund til at komme nærmere ind paa i Udvalget; jeg skal kun gøre en ganske enkelt Bemærkning om den foreslaaede Udvidelse af den faste Voldgiftsrets Omraade. Efter Andragender, der er indkommet, foreslaas det nemlig at udvide Omraadet til Landbrug, til Handels- og Kontorfag og til det specielle Gartnerfag. Disse Andragender har været i Fællesudvalget, og som det ses af Bilag 3, har Fællesudvalget enstemmigt anbefalet, at man imødekommer disse Andragender. Heri er jeg ogsaa enig med Fællesudvalget, jeg har ingen Indvending at gøre imod, at man har taget disse Fag med; men Fællesudvalget mener, at der ingen Grund er til at udvide den faste Voldgiftsret, fordi man saaledes udvider dens Mandat. Deri er jeg dog ikke enig. Jeg mener, at det kan siges baade for Landbrugets og for Handelens Vedkommende, at man her kommer ind paa Omraader, der har en mere speciel Karakter, saa at der kunde være Grund til at udvide den faste Voldgiftsret, naar saadanne Sager kom for. Jeg er ikke blind for, at der i Lovforslagets § 10 findes en Bestemmelse, ogsaa en udvidet Bestemmelse, om, at man kan tilkalde fagkyndige til at bistaa Dommerne, men det forekommer mig ikke at være tilstrækkeligt i disse Tilfælde. Jeg synes, at der vilde være Grund for det kommende Udvalg til at overveje nøje og velvilligt, om der ikke var Anledning til i saadanne Tilfælde at udvide selve Domstolen.

Med disse Bemærkninger skal jeg anbefale Lovforslaget paa det bedste.

Peder Hedebo: Den Lovgivning, som vi her beskæftiger os med, hviler jo, som den ærede foregaaende Taler meget rigtigt bemærkede, oprindelig paa det saakaldte Septemberforlig af 1899, paa Grundlag af hvilket der oprettedes først den permanente Voldgiftsret og senere, ved Lov af 1910, den faste Voldgiftsret, hvilken Lov nu er til Revision. Der er jo foregaaet en Udvikling siden da og skabt en Tradition paa dette Omraade. Det var imødeset med betydelig Interesse, maaske ogsaa med Spænding, hvorledes det vilde forme sig med en lovfæstet Domstol i saadanne Sager, bl. a. var der fra mange Sider en vis Ængstelse for, at Sagernes